Rock combatiu sense data de caducitat

Zulo, en un moment del seu concert de divendres al poliesportiu de Llad , organitzat per Promo Arts Music Foto: X.C.

Ambient de gran celebració, divendres a la nit, per assistir al molt esperat concert de reunió del grup figuerenc Zulo al poliesportiu de Lladó, gairebé ple amb unes 900 persones entre les quals hi havia heavies, punks i veterans de mil batalles del rock'n'roll, disposats a reviure la intensitat d'una gran banda de rock dur i conscienciat, dissolta ara fa quinze anys. Al mateix pavelló, Zulo hi va tocar el 9 de maig del 1998 amb els bascos Soziedad Alkoholika, en un concert organitzat per l'Ateneu Llibertari de Figueres. Per tant, la de divendres va ser una nit carregada de simbolisme i de bons records per a Zulo i els seus seguidors, que es van retrobar com si l'únic disc del grup, Agorafobia (1997) acabés de sortir i les seves cançons tinguessin la frescor de la novetat. La nit va ser tot un èxit i potser el grup s'acabarà replantejant si aquest ha de ser un concert únic i irrepetible, com s'havia anunciat, o si tindrà continuïtat amb una gira. Potser...

Direcció Prohibida, un jove però experimentat grup figuerenc que podria ser un bon hereu de Zulo –rock dur majoritàriament en castellà, amb algunes pinzellades de reggae i altres estils–, va ser l'encarregat d'obrir el concert i va lluitar amb passió i bones cançons contra l'estigma del teloner, mentre la majoria del públic estava més a prop de la barra que de l'escenari, i al final fins i tot va aconseguir atreure la seva atenció amb una potent versió de Vicio de Reincidentes.

Zulo va fer una entrada impressionant amb Bola de cristal, el primer tema d'Agorafobia. El quintet va deixar clar des del primer moment que venia a deixar-se la pell a l'escenari, amb totes les ganes acumulades durant quinze anys d'absència. El parèntesi ha estat molt llarg i ha tingut conseqüències: el grup ha hagut de reclutar dos guitarristes nous perquè els originals ja han oblidat una mica l'ofici. En tot cas, els tres guitarristes que va tenir Zulo en els anys noranta van pujar a l'escenari per separat en diferents moments de la nit per tocar alguns temes i participar també en aquesta celebració.

Les cançons del disc i de la maqueta Día del óxido (1995)es van combinar amb versions d'Extremoduro, Su Ta Gar i, just abans d'acabar amb la reclamada Cuerpo, l'èpica Hijos de Caín, de Barón Rojo. Fins i tot va haver-hi un moment acústic i poètic, en connexió directa amb l'actual carrera del cantant Joanjo Bosk, quan va interpretar La fàbrica, el cant d'orgull obrer de Miquel Martí i Pol, en una nit farcida de compromís i crítica social.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 24-11-2013 Pàgina 24

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/696003-rock-combatiu-sense-data-de-caducitat.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss